

aanzet in die richting. Het is een belangrijke aanzet, waar we, met enige zin voor rechtvaardigheid, niet om heen kunnen.

M. Bouverne-De Bie

Van de Poel, J.W.E., Politie-overleg, van incident tot institutie, Gouda-Quint Arnhem, 1982

Dit werkje geeft een zeer goed gestructureerd en geschreven overzicht van het overleg in verband met de uitoefening van de politietaak, meer bepaald het overleg tussen de politie zelf, de burgemeester en de officier van justitie (het gaat hier uitsluitend over de Nederlandse situatie). Gewoonlijk sprak men over 'driehoeksoverleg'. Het gezag over de politie komt ruimschoots aan de orde. Het is namelijk van belang om te weten tot waar de bevoegdheid van bestuur en justitie zich uitstrekt. Uiteraard, alleen wanneer er duidelijkheid bestaat over de inhoud van de gezagsfunctie, kunnen de posities in het politie-overleg, en de wijze waarop het politie-overleg tot stand komt, worden bepaald.

De schrijver maakt een opdeling in vier periodes.

1. Politiewet van 1957, waarin geen regelingen betreffende politie-overleg vervat zijn.
2. Van contact tot overleg: 1957-1972.
3. Van incident tot institutie: 1972-1980. In deze periode ontbrandt juist de strijd om het gezag over de politie tussen het bestuur en het Openbaar Ministerie. Beide eisen het primaat, doch geen van deze claims wordt gehonoreerd. Bovendien ontstaat veel discussie over het feit of het overleg op provinciaal dan wel op lokaal niveau dient gevoerd.
4. Politie-overleg in de wet: 1980 tot heden. In het in 1980 gepubliceerde ontwerp van een nieuwe politiewet en in het in 1981 bij de Tweede Kamer ingediende wetsontwerp tot vaststelling van een nieuwe politiewet wordt het overleg tussen bestuur, justitie en politie op lokaal niveau geïnstitutionaliseerd. Blijft echter wel open, de discussie wie waar vertegenwoordigd is.

Schrijver zet zich af tegen regionalisering van het overleg en hij wil het dus volledig op lokaal niveau houden.

Een interessant werkje dus. Toch zijn wij de mening toegedaan dat een combinatie van lokaal en regionaal overleg mogelijk is. Coördinatie op regionaal vlak, kan het overleg op lokale basis, dat weliswaar het belangrijkste moet blijven, bijsturen in die zin dat voor bepaalde deelaspecten van het politiewerk de intensiteit en de wijze van optreden gelijkmatig ingericht moeten worden.

W. Bruggeman

Bovin, S., De Smedt, P. en Steens, R., De psychiatrische patiënt, serie Recht en Welzijn, Antwerpen, Kluwer, Van Loghum Slaterus, 1982, 400 blz.

Deze uitgave in de reeks 'Recht en Welzijn' geeft een overzicht van de *rechtspositie* van de psychiatrische patiënt. Dat dit aan een noodzakelijke behoefte beantwoordt lijdt geen twijfel. Het boek kwam tot stand in het kader van een hele werking van de Federatie van Vlaamse Simileskringen (vereniging van de familieleden